

Barbara Cartland

Armastusest sündinud

Barbara Cartland

Born of Love

1993

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell

Toimetanud Evi Laido

Korrektor Inna Viires

© 1993 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

© 2007 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10396

ISBN 978-9949-20-028-3

Kirjastuse AMOR kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil
www.ersen.ee

Autori märkus

*D*ordonge'i koopad olid olnud seal tuhandeid aastaid, enne kui nad avastati.

Üks tähtsamaid leiti 1868. aastal ja selles tulid, lisaks Aurignaci kultuuri tulekividele ja nikerdatud luudele, nähtavale kolm täiskasvanu skeletti.

Neid uuris Paul Broca, kirurg ja antropoloog, kes asutas Prantsusmaal antropoloogiakooli.

Selles, Cro-Magnoni nime all tuntud koopas tehtud avastused olid eelajaloo uurimisel esmase tähtsusega.

Mõned nendest koobastest on erakordselt ilusad, stalaktiitide ja stalagmiitidega.

1901. aastal avastati koobas, mis demonstreeris Madelaine'i kultuuri tähtsust ajal, mil kõik antropoloogid olid eelajaloo uurimise suhtes skeptilised.

BARBARA CARTLAND

Mesoliitikumi ajastu kalju oma koopajoonistustega oli lava, millel eelajalooline inimene esitas oma elu.

Seda võib näha majapidamisjäätmete jälgedest ja Madelaine'i kultuuri inimeste tööriistadest, mis on samuti välja tulnud.

Veel hiljem, 1940. aastal, peeti üheks suurimaks eelajalooliseks leiuks Euroopas Lascaux' koobast, sest siin oli suur hulk elutruusid seinamaalinguid.

Selle koopa avastasid neli poissi, otsides oma koera, kes oli kukkunud mingisse auku.

Enamik seintel kujutatud loomadest on emased ja tiined, sümboliseerides viljakust – mõned on noolest läbistatud.

Kuristikud, mille poolest Dordogne on kuulus, on nii tohutud, et väga tõenäoliselt on siin varjul veel palju-rohkem avastamisväärset.

Esimene peatükk

1876

Tiitliga lesknaised, kes istusid ballisaali lõpus pisut kõrgemal asuvatel diivanitel, tõmbusid kangeks.

Siis panid nad sosistades kähku pead kokku.

Igäüks, kes neid jälginuks, oleks taibanud, et sisse oli astunud leedi Marcia Woode.

„Kas viimast juttu olete kuulnud?“ pomises üks leskdaamidest. „Ta ratsutas üksinda võidu lord Ilchesteri raudja vastu kolm ringi ümber Regent Pargi.“

„Ja ta võitis!“ hüüatas teine leskdaam. „Kindlasti oli see Ilchesterile hoop, ta ongi liiga ennast täis läinud!“

„Asi ei ole selles,“ kinnitas esimene daam. „Ta käitub häbiväärselt ja mina olen otsustanud, et räägin tema isaga.“

„Ma kahtlen, kas krahv kuulab,“ vaidles üks tema sõpradest. „Tema jumaldab Marciat kui ainsat last ja kes saab seda talle pahaks panna? Marcia on nii ilus!“

Mitu leskdaami turtsatasid põlastavalt.

Samal ajal ei saanud nad eitada, et leedi Marcia oli silmapaistvalt kaunis.

Kuni neiu ukseavas ebales, otsekui kedagi otsides, tõstsid küünlad hiigelsuurtes kristall-lühtrites esile tema juuste kulda.

Need panid tema suured hallid silmad tähtedena särama.

Tema ilu erines talle eelnenud debütantide omast. Oma esimesel hooajal olid nad tavaliselt saamatud, peale selle ujedad ja neil polnud midagi öelda.

Leedi Marciat oli kasvatanud isa, Grateswoode'i krahv nii, et ta oskaks ennast väljendada mis tahes teemal.

Marcia pidi olema krahvile poeg, keda tal kunagi polnud.

Pärast leedi Marcia sündimist ei olnud krahvinnal enam võimalik rohkem lapsi saada.

Seepärast oli krahv teinud oma parima selles, mis tema jaoks oli äärmiselt halb amet.

Ta oli kohelnud Marciat poisina peaaegu sellest ajast peale, kui tüdruk käima hakkas.

Marcia ratsutas kõige tõrksamatel hobustel, käis isaga jahil igal pool nende suures mõisas.